

introit: Žalm 66; 1-3

píseň: 176

modlitba:

1. čtení: Jer 1; 1-10

píseň: 384

oznámení:

chvály:

2. čtení: Jer 1; 11 – 19

Hospodin řekl: „viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo.
...přepásej svá bedra, povstaň a vyříd' jim všechno, co jsem ti přikázal. Jen se jich neděš, jinak tě naplním děsem z nich.

Dobré ráno. Pokud jste si udělali ráno procházku do kostela, nemohli jste si nevšimnout, jak brzy letos všechno začíná kvést. Je to nádherné, jak několik jarních dešťů probudilo život v přírodě, která nás obklopuje. Pán Bůh bdí nad svým stvořením a my se můžeme radovat z jeho krásy. V našich podmínkách nejdříve rozkvétají zpravidla keře Zlatice, lidově „Zlatý déšť“, nebo divoké trnky, v zahrádkách nás okouzlí svými nádhernými květy Magnólie, a sem tam také meruňky a broskve. To na jižní Moravě už jistě kvetou celé meruňkové sady. Kdybyste se někdy dostali do blízkosti městečka Hustopeče, tak nezapomeňte navštívit pozoruhodnou turistickou atrakci - uvidíte tam poslední zbytek kdysi rozsáhlých mandloňových sadů, které byly po druhé světové válce na území Jihomoravského kraje vysázeny. Je tam dnes asi 1000 mandloní na 4,5 hektarech.

My se dnes ale podíváme za prorokem Jeremjášem, který má před očima mandloňový proutek. Pán Bůh nás někdy vyučuje některými obrazy z přírody. Možná to také někdy děláte, když jdete se svými dětmi na procházku. „Podívej se Andulko, vidíš ten keř?“ Vidím, no a co ? „Teď je to jen několik holých prutů, ale vidíš ty pupeny na něm? Za dva za tři dny ho nepoznáš, jak bude obsypán spoustou květů.“ Možná si také někdy uříznete pár proutků a necháte si je doma předčasně rozkvést. Takový proutek pak ale zpravidla později vyhodíme někam na kompost. Venku to trvá déle než rozkvetne, o to déle ale potom působí radost, a za rok nám rozkvetne znova. Vyplatí se na něj počkat. Jeremjášovi Pán Bůh postaví před oči mandloňový proutek. **Co vidíš Jeremjáši? „Vidím mandloňový prout.“** Hebrejsky se to řekne „šáqéd.“ - „Viděl jsi dobře. Bdím (hebrejsky: „šóqéd“) nad svým slovem, aby se uskutečnilo.“ Je to taková slovní hříčka: „šáqéd – šóqéd“.

Potom má Jeremjáš jiné vidění. Vidí překypující hrnec obrácený od severu. Výklad tohoto vidění potom dostává Jeremjáš v následujících verších a to se už tak dobře neposlouchá jako vyprávění o nadějném očekávání na květy mandloňovníku. Od severu se na Judsko přivalí zlo, dokonce si všechny čeledi severních království postaví u vchodu do Jeruzalémských bran soudnou stolicí. To znamená: přijdou Boží soudy. A to že přijdou, je tak jisté, jako že rozkvetne proutek mandloňovníku, i když to zatím nejde vůbec poznat. Celý Jeremjášův životní příběh je vlastně prorockým varováním před blížícími se Božími soudy. Ve v.16 čteme: **„Vyhlásím jim své soudy nad všemi jejich zlými skutky, že mě opustili; jiným bohům pálili kadidlo a klaněli se dílu svých rukou.“**

Důvod je tedy znám: Ta krásná kvetoucí země, do které Hospodin uvedl svůj lid, už díky lidské nevěrnosti nevzkvétá. Asi bude důležité to jejím obyvatelům sdělit. Vzpomínám si na první, tuším novoroční, projev Václava Havla po Sametové revoluci, ve kterém poprvé otevřeně a pravdivě sdělil národu smutnou pravdu: „Naše země už nevzkvétá“. To je v některých životních situacích člověka i celého národa třeba jasně povědět. Jedno krásné české rčení to formuluje jako „nalít si čistého vína“. Je prostě zapotřebí se rozhlédnout kolem a udělat malou inventuru. V naší

krásné České hymně se zpívá: „ *v sadě skví se jara květ, zemský ráj to na pohled! A to je ta krásná země, země česká domov můj, země česká domov můj.*“ - Není na škodu se někdy rozhlédnout kolem sebe, a teď nemyslím jen po těch kvetoucích sadech, lužích a hájích, ale také do lidských srdcí, mezilidských vztahů a osudů. Hospodin vzkazuje Judskému lidu skrze Jeremjáše: „**Vedl jsem vás do země sadů, abyste jedli její plody a to, co dobrého dává. Přišli jste a mou zemi poskvrnili, moje dědictví jste zohavili.**“ Není vždycky snadné se postarat o dědictví, které nám bylo darováno, které jsme si nezasloužili, které nám Pán Bůh pouze daroval, abychom ho věrně a moudře spravovali, budovali a rozvíjeli. Zvláště ve zdejší kraji, kraji vysídleném a dosídleném to často můžeme pozorovat. Mnozí z nás bydlíme v domech, které vybudovali jiní lidé, mnozí z nich dokonce mluvili i jiným jazykem. Dokonce i tento kostel, ve kterém sedíme, byl kdysi majetkem německé evangelické církve a.v., a my dnes na dílo našich bratří v Kristu navazujeme. Do zdejšího kraje se stěhovali lidé z mnoha různých míst z celé naší země, i ze zahraničí. Za zmínku stojí např. kdysi početná řecká menšina, která už v Krnově zdomácněla. My všichni jsme se sem, snad až na několik výjimek, kdysi přistěhovali, abychom „*jedli z plodů této země.*“ Jíst z jejich plodů ale znamená se k ní chovat jako k Božimu dědictví. Počítat s tím, že to nejsme my, kdo jsme jejími pány, ale že nám byla pouze svěřena. Problémem Izraelců a judského lidu bylo, že s Bohem přestali počítat, začali se modlit k jiným bohům a klanět „*dílu svých rukou*“.

Slyšeli jste už modlitbu k sobě? Lidé se jí někdy modlívali: „*Těmahle rukama jsem dosáhl všeho co mám a žádný „pánbíček“ mi v tom nepomohl. Neslyšeli jste ji už někdy? Nesetkáváme se s podobným postojem někdy i ve své rodině nebo kolem nás? To je klanění se dílu svých rukou, o kterém čteme. Životní styl „hlavně, že mám všechno co potřebuji a ostatní mě nezajímá“ prosakuje často i do církve. Přiznejme si, že se to na nás občas také nalepí, zvláště když svět kolem nás obchází různé strachy a obavy z množících se konfliktů, přílivu imigrantů a problémů spojených z jejich integrací do společnosti. Včera během sborového odpoledne jsme mohli slyšet a vidět něco z velkého uprchlického tábora v Idomeni na řecko-makedonské hranici. Dobrovolníci z Českého Těšína, kteří tam jezdí pomáhat, nám o situaci vyprávěli z jiného úhlu, než slyšíme v médiích. Zjišťujeme, že mediální hysterie ohledně uprchlíků jakož i výroky našich politiků nejenže nepomáhají, ale předem zabraňují těmto lidem, aby měli odvahu začít tady znovu a najít tady třeba jen na čas svůj azyl nebo domov.*

Na druhou stranu si někdy říkáme, zda má vůbec cenu takovým lidem pomáhat, když si toho někteří z nich neváží? Člověk snadno podlehne představě, že pomáhat je strašně nevděčná záležitost, a jistě je na tom kus pravdy - o tom by mohli různí dobrovolníci a organizace typu „Člověk v tísní“ nebo „Lékaři bez hranic“ asi dlouho vyprávět. Ale nemusíme chodit tak daleko. Stačí, kdybyste se zeptali sestřiček z nějaké „eldéenky (léčebna dlouhodobě nemocných). Jak často se setkávají také u českých lidí z nevděkem, pomluvami, kritikou, nepochopením. Upřímně obdivuji ty, kteří tam vydrží pracovat ne pár týdnů, ale třeba i pár let...

A znovu jsme u té otázky, kterou jsem položil už minulou neděli, když jsme tady přemýšleli nad významem lidské bolesti a slabosti v našem životě. V souvislosti s tím můžeme povědět, že také mnohé problémy mezinárodního charakteru, globální krize jako třeba uprchlická vlna v Evropě, ale i mnohé jiné nám mohou někdy připadat jako ten pomyslný překypující hrnec, ze kterého jde strach, jak ho viděl Jeremjáš ve svém vidění. Hospodin má ale pro svého služebníka i do této doby svůj úkol. Nenechá ho jen sedět, aby nařikal nad svou slabostí a neschopností. Kdybychom se podívali na začátek té 1.kap. Jeremjášova prorocství, slyšíme tam speciálně pro Jeremjáše ohromně povzbuzující slovo: citace: **(Jer 1, 6–8)**, a o kousek dál v tom textu, který jsme dnes četli, je pro něj jasná výzva: „**Ty však přepásej svá bedra, povstaň a vyřid' jim všechno, co jsem ti přikázal. Jen se jich neděs, jinak tě naplním děsem z nich.**“ **(Jer 1;17–19)**. Boží služebník nemá propadnout děsu, má se vypravit na cestu a předat Boží poselství, i kdyby to znamenalo nějaké nebezpečí, nebo dokonce ohrožení na životě. A s nebezpečím je nutno počítat, kdykoliv se pouštíme i dnes do nějakého úkolu na Božím království. V našich podmínkách jsme možná vystaveni „jen stresu anebo nespavosti“. V širším – světovém měřítku mohou přijít i mnohem větší problémy. Schováme se před nimi? Přijmeme pohodlný ale

bezpečný názor většiny, anebo půjdeme do toho? To je nepříjemná otázka, na kterou není snadná odpověď. Jeremjáš slyší: „...**Budou proti tobě bojovat, ale nic nezmohou, neboť já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův**“ (Jer 1;18–19).

Jeremjáš je ve velmi nesnadné a nevděčné roli. Má varovat svůj národ a upozornit ho na blížící se nebezpečí. Vyřídít jim Boží poselství v době, kdy to není bezpečné ani populární. Každý se tehdy snažil pomoci hlavně sám sobě. I v dnešní době si ale Pán Bůh povolává ty, kteří mají odvahu vyřídít jeho poselství i tam, kde se to nám ostatním může zdát nebezpečné ne-li zbytečné. Možná to bude i někdo z nás. Pokud se budeme jen bát, může se na nás naplnit to, co řekl Hospodin o Judsku: „**Jen se jich neděs, jinak tě naplním děsem z nich.**“ Vzpomeňte si, co řekl vzkříšený Ježíš jako první slovo svým učedníkům: „**Nebojte se, pokoj vám**“. Věřím, že to je poselství i pro nás a naši zem. Čím se chceme nechat naplnit - děsem, nebo Božím pokojem a odvahou ke službě? Můžeme si vybrat.

Amen.

Modlitba:

Píseň: 383

Slovo poslání: Jer 9; 22-23

Požehnání: Žalm 67

Píseň: 423